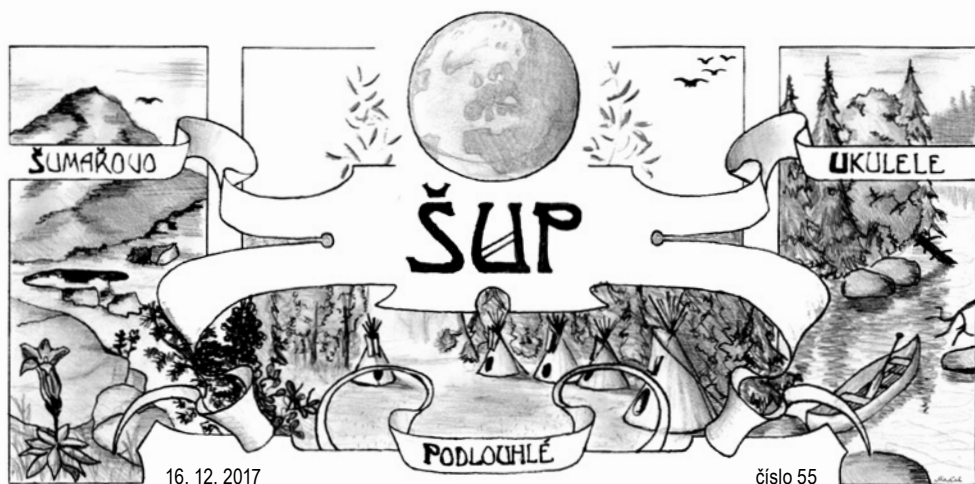

Obsah

Kronika

Zlatokopečká výprava Skokanů	3
Rýžování zlata na Kocábě	3
Zimní tábor v Horní Lipové	4
Pololetní výprava - Desná	6
Svatba Stonožky a Maďala a jiné	9
Otevírání studánek	11
Velikonoční výprava - Petráška	12
Družinová výprava Tygřat - Jelence	15
Jarní voda I - Berounka	16
Jarní voda II - Otava	18
Příprava tábora	21
Tábor - Ztracený svět	22
Pozdravy z Kanady	37

Úvod

Milý čtenáři,
tento ŠUP se ti dostává do rukou později, než bylo původně plánováno. Došlo ale k předsevzetí, že s dalším číslem to tak nebude a ŠUP 56 vyjde na jaře. Pár již existujících příspěvků z konce prázdnin a z podzimu bylo proto uschováno do dalšího čísla.

Na vině je jednak skutečnost, že se při postupném přesunu členů oddílu do zahraničí poněkud zkomplikovala práce redakční rady (chybí ten přímý tlak), jednak to, že je stále obtížnější mámit z potenciálních autorů nové články. Proto platí: chcete-li ŠUP číst, musíte do něj i psát! (Nebo ne?)

Bublina

(Autor: Marino)

Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte podepsané rádci nebo je vhodte do připravené obálky v klubovně.

Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna v příštím čísle.

ABC rébusy a přesmyčky - řeky

TRS A VAK

ŠELMA

Zlatokopecská výprava Skokanů

18.–20. 11. 2016

1. den

V pátek 18. 11. jsme se sešli na Smíchovském nádraží. Byli jsme tam: já (Šimon), Kule, Oliver a Nat. Nastoupili jsme do autobusu a vystoupili v Bojanovicích. Šli jsme asi 2 kilometry do chaty. V chatě jsme zatopili, dali si večeři a šli spát.

2. den

Ráno jsme vstali a nasnídali jsme se. Po snídani přijela 100nožka (100nožka: no bylo tuším těsně před dvanáctou). Potom jsme hráli deskovky a šli rejžovat zlato. Nic jsme nevyrejžovali. Když jsme se vrá-

tili, tak jsme zase hráli deskovky. Po chvíli jsme šli na výlet přes Bojanovice k vodopádům. Cestou jsme hráli kontakt. Když jsme se vrátili, byla tma, takže jsme si dali večeři a šli jsme spát. K večeři byly bramboráky a smažáky.

3. den

Ráno jsme si dali snídani. Potom jsme zabalili a zahráli si evoluci. Když jsme dohráli, tak jsme vyšli. Byla tam jeskyně, ve které byly kosti. Chvilí potom jsme se naobědvali. Potom jsme šli městem až na nádraží, kde jsme dobíhali vlak. Potom už jsme dojeli do Prahy.

Šimon

Rýžování zlata na Kocábě

V dávných dobách Kocába a její okolí patřilo k nejbohatším nalezištím zlata v Čechách. Soudí se, že v tomto území se pohybovali a po zlatu pátrali již Bojové. Vlastní dolování v okolí Štěchovic se datuje na počátek 14. století (další etapy důlní činnosti pak byly v 16. a 18. století). Již předtím bylo ale zlato na Kocábě a Vltavě rýžováno. A jak takové rýžování vypadá?

„Zlato je těžké a klesá na dno pánve. Voda odplaví písek a kamínky se shrábnou. Krouživým pohybem na jedné straně nabrat vodu, na druhé vylít. Nabrat, vylít. Pořád dokola. Bacha na bublinky, ty tě můžou připravit o zlato.“

V roce 2003 pořádala ČTU na Kocábě mistrovství ČR. Zúčastnilo se 244 soutěžících z různých zemí a rýžování jim šlo opravdu rychle. „Kdo jste připraveni, zvedněte ruce... pozor... TED!“ Ve třiceti dřevěných boxech začala při promývání pánví s pískem vířit voda. Nasypat písek na pánve a rychlým pohybem rozplavit. Odstranit co největší množství hluchého písku a věnovat se nejjemnější usazenině na dně pánve. V dřevěném ostění je kruh na odkládá-

ní pánve a hned vedle vyvrtaná dírka na zkumavku. Po čtyřech minutách leží na šterku prázdné kýbly a ve zkumavkách se leskne zlato.

Nutno dodat, že takto nám to se Skokany nešlo.

Článek připravila 100nožka

[1] Havelka, Vladimír. „Zlato na Kocábě a v okolí“. Online. Tco Dashwood.

[2] „Kocába“. Online. In Wikipedie.

[3] „Zlaté Šlíchování“. Online. Koktejl 2004 (02).

Rýžování zlata (Wikimedia)

Zimní tábor v Horní Lipové

26. 12. 2016 – 1.1. 2017

Na zimní tábor do Horní Lipové jsme jeli v pondělí v komorní sestavě Kule, Tatouch, Maďal, 100nožka, Kotul a Brouk. O to větší pohodlí jsme měli v týpku a o to méně problémů s demokratickým rozhodováním o programu.

Při stavbě týpka se rozpršelo, ale brzo jsme měli hotovo a rozdělaný oheň. Až druhý den jsme přitáhli pořádnou hromadu zelených smrkových větvíček na spaní. Při těchto zabydlovacích činnostech jsme udělali okolo týpka pěkný bordel.

V úterý jsme za hnusné sněhové vánice vyrazili na běžky. Sluníčko jsme zahlédli asi třikrát. Brouk: „Dokud jsme byli v Praze, byla inverze a měli jsme tam hnusně. Jakmile přijedem sem, je opačná inverze

a je hnusně tady.“ Kotul: „Tomu se říká, že inverze není.“

Od té doby se ale počasí už jen zlepšovalo. Když jsme obědvali, Brouk vytáhl z odpadků termofólii a zabalil se do ní. Až na zbytky rybiček v tomatové omáce si ji pochvaloval. Pak jsme se rozdělili a Brouk, Kule a Tatouch jeli zpátky, kdežto zbytek dál po trase Velkého Schengenu. Nakonec toho litovali, protože tam nebyl sníh.

Ve středu se scénář opakoval. Vystoupali jsme opět na nejvyšší horu Rychlebských hor (Smrk, 1127 m.), která leží mezi týpkem a běžkařskými trasami, a povzbuzování sluníčkem, které vykukovalo víc a víc, jsme jeli podobnou trasu jako včera. Po obědě, na kterém si Brouk opět vyndal tu samou fólii z toho samého koše, jsme se

Broušení lyží na Brousku

rozdělili zas. Tentokrát Kule a Brouk vyrazili přes Paprsek do Petříkova na vlak, protože jeli do bazénu. Cestou zdokumentovali krásný západ slunce. Ostatní dojeli asi až pod Polskou horu.

Třetí den už byla azurová obloha a sluníčko. Už ze Smrku byly vidět Krkonoše. Bohužel počasí přilákalo i spoustu lidí. Kulemu nebylo dobře, tak se jelo napřed bez něho. Pak si někde sednul do závěje a vrátil se do týpka. Ostatní dojeli na Polskou horu, kde si dali oběd a pozorovali navíc i hřebeny Orlických hor a Králický Sněžník. Brouk potom vyrazil domů sám, aby stihl vlak do Jeseníku na nákup. Cestou se mu ulomila část boty s hrazdičkou, takže na jedné běžce musel mít stále váhu a nemohl zvedat nohu nebo zatačet. Ani tak si nenechal ujít sjezd ze Smrku a pořádně se rozsekal.

V pátek Kule zůstal ve spacáku, Brouk šel na pěší výlet na Kovadlinu a ostatní na Králický Sněžník na běžkách. Opět bylo nádherně, na sluníčku stačilo tričko a kraťasy. Foťák si vzal Brouk, a tak musíte ostatním věřit, že na ten Sněžník opravdu došli. Byla to prý strašná dálka a Ko-

tul s Tatouchem nestihli ani vlak. Nakonec dorazili někdy v deset večer.

V sobotu jsme se opět rozdělili na několik skupin. Kule – pospával okolo týpka na různých prosluněných pasekách. Tatouch – ležérním tempem kolem Smrku vyrazil na běžky. Brouk a Kotul – šli pěšky na knedlíky na Paprsek. 100nožka a Maďal – honili kilometry na stále stejných trasách jako vždy.

Nevím, co ostatní, ale pěší výlet se vydařil. Borůvkové knedlíky a pivo na sluncem ozářené terase s výhledem do údolí. Jedinečný zážitek. Cestou zpátky jsme potkali Tatoucha.

U Oldova pramene byl zamrzlý potok.

Kotul: „Že to nepřeješ?“

Brouk: „Přeju.“

Kotul: „Že neposkočíš.“

Brouk: „Ještěže nosím náhradní ponožky.“

Večer dorazili Maďalovi kamarádi Adam se Zuzkou a spolu s nimi jsme se prozpívali do nového roku 2017.

Na Nový rok jsme sbalili a vysušili týpko a odjeli do nížin, kde bylo pěkně hnusně. Takový opak opačné inverze...

Brouk

Večerní pohoda v teepee

Pololetní výprava - Desná

2.–5.2.2017

Já (Stonožka), Hynek, Kšanda, Kule, Maďal, Marino, Oliver, Pavián a Vinyl jsme jeli autobusem z Čerňáku. Cesta byla jako vždy dlouhá. Hynek, Marino a Pavián si ji nejdřív krátili hraním dračáku. Paviánovo vyprávění se zájmem poslouchalo několik dalších lidí (ostatně nic jiného jim ani nezbyvalo, vzhledem k hlasitosti projevu). Bylo to přibližně stylem:

Pavián: „Seš v lese. Jdi na lov.“

Hynek: „Tak jo.“

Pavián: „Potkal jsi medvěda. Zabij ho nožem.“

Hynek: „Tak jo.“

Pavián: „Útočíš na krk, nohy nebo plíce?“

Hynek: „Na nohy.“

Pavián: „Trochu jsi ho seknul, ale medvěd pořád žije. Útočíš na krk nebo plíce?“

Hynek: „Na krk.“

Pavián: „Zezadu nebo zepředu?“

Hynek: „Zepředu.“

Pavián: „Správně. Zabil jsi ho.“

Potom dělali bordel.

Cesta po silnici do chalupy byla taky zdlouhavá, do cíle jsme dorazili asi v půl desáté. Rychle jsme se ubytovali (Kule se Skokany nahoře, já, Maďal a Tygřici dole) a šli spát. Mezitím ještě přijel Turbo.

V pátek se šlo na celodenní výlet ke Kůrovci a zpět. Turbo mezitím obíhal krabičky. Já s Maďalem a Kšandou jsme ještě oběhli „sněhuláka“. My dva jsme pak ještě odbočili na Smrk, Kšanda se vrátil domů bez smrkání. Cestou dolů jsme sjeli někam jinam, než jsme chtěli, a objevili krás-

Otužilci bobují

Před odjezdem, Harrachov

nou cestu z Hejnic na odbočku ke Smrku. Když jsme se vrátili, zrovna přijížděli Horác s Mášou a Kátou. K večeri byla brkaše s párkem. Mezitím ještě přišel Vláša a Maďal mu nabídl, že kdyby bylo potřeba, může s něčím kolem chalupy pomoci (třeba odhazovat sníh ze střechy nebo tak). Vláša opáčil, že odhazovat sníh ze střechy potřeba není, ale že se na horní chalupě ucpal a zamrzl záchod, bude potřeba rozebrat

trubky, a že pomoc uvítá a půjčí Maďalovi holínky a pláštěnku. Vlášovo líčení nastalého problému bylo velmi barvitě a všichni jsme ho chvíli napjatě poslouchali. Pak jsme byli rádi, že nejsme Maďal, a popřáli si dobrou chuť.

Pak se šlo do horní chalupy. Hráli jsme aktivitu.

V sobotu chtěly všechny děti zůstat u chalupy a bobovat, ale pak Horác obdivuhodným způsobem přesvědčil Tygrata, že chtějí jet s nimi na výlet k Protržené přehradě. Takže budovat bobovou dráhu zůstal jen Kule s Rohlíky a Skokany. Tygrata toho nakonec objela docela dost. Když jsme se vrátili, změřili nám Rohlíci a Skokani čas na závodní dráze s klopnými zatáčkami a tunelem. Večer se opět šlo do „herny“, jak společenskou místnost nazývá Marino. Hráli jsme Česko, ale bylo to tak zdlouhavé, že jsme se nakonec všichni spojili a snažili se vyhrát společnými silami.

*Ilustrační obrázek vytvořený na koleni ve vlaku
(kresba Hynek)*

Před spaním proběhlo plánování nedělního odjezdu.

Ráno někdo usoudil, že včerejší plán není dostačující, tak se plánovalo znovu (to nám v oddíle jde). Výsledkem byl poměrně komplikovaný postup: Všechny batohy se naloží k Horácovi do auta. Stonožka, Maďal, Kule, Tatouch, Rohlíci a Skokani vyrazí ráno na lyžích na vlak do Harrachova. Tygřata sjedou s Turbem na bobech do Desné a přistoupí do našeho vlaku. Horác s Káťou odvezou auta s batohy do Tanvaldu. Tam všichni vystoupíme, Kule, Máša, Vinyl, Turbo a Kšanda nasednou do auta a my ostatní si vezmeme batohy a nasedneme do vlaku na Prahu.

Podle plánu jsme tedy vyrazili. Cesta docela utíkala, projeli jsme kolem bunkru (zde si Kule musel od Máši půjčit leukoplast a zalepit si zlomenou hůlku), Jizerku, sjeli k Jizeře a překonali ji po úzkém mostě (Maďal po ledové kře), vystoupali do Polska, na chvíli se zastavili na Orlích

(Máša se snažila něčím namazat klouzáčící lyže, ale myslím, že to moc nepomohlo), předjeli několik lidí nesoucích lyže na ramenou (Poláci už lyže vynalezli, ale ještě nepřišli na to, co se s nimi dělá) a sjeli dlouhý kopec do harrachovské zastávky. Tam jsme museli strávit hodinu hraním hu a pročítáním reklam. Pak vlak konečně přijel a my jsme jeli do Desné, kde přistoupil Turbo s Tygřaty a pak do Tanvaldu, kde čekal zbytek. Vše se tedy podařilo podle plánu.

Teď jedeme rychlíkem do Prahy. Pavián vypráví Oliverovi dračák, slyším zrovna úryvek: „Útočíš na krk, nohy nebo plíce?“

Oliver: „Bodnu ho do očí.“

Pavián: „Oči nejsou ve výběru.“

Projeli jsme kolem cedule, na níž bylo napsáno: „Nábytek Honza - zdravé spaní.“ A pod tím menším písmem: „Sklad a výdej školního nábytku.“

100nožka

Paparazzi Kšanda

Svatba Stonožky a Maďala a Alfonsovo ohlédnutí za uplynulým rokem

11.–18. 2. 2017

Ahoj, postupně mě Tatouch požádal o krátký zápis z podzimního srazu, kde se shodou okolností sešlo více oddílových fosiilí a následně volal Maďal, zda bych nepsal pár vět komentujících jeho a 100nožky svatbu v Krkonoších. Když už se to tak sešlo, rozhodl jsem se, že to spojím do jednoho sloupku, který bude komentovat uběhlý oddílový rok z mého pohledu.

První zajímavou událostí minulého roku, které jsem se účastnil byla svatba 100nožky a Maďala. Vlastně šlo o parádní pařbu na hřebenech Krkonoš. Krásné počasí, stopy co pevně drží a svezou vás po celých horách. K tomu mnoho starých přátel, oddílových i neoddílových, které často člověk neviděl ani nepamatuju. A to vše se základnou na horské chatě Petrásce. O svatbu snad jako by ani nešlo. Užili jsme si romantiku pozdních návratů do chalupy, ve-

černí saunu a samozřejmě noční hudební session s kvalitními hudebníky, kteří rádi přijeli zahrát novomanželům a svatebčanům. Ale přes všechny drsné horské a večerní odpočinkové požitky došlo i na dojetí a slzičky při obřadu, kde to nevěstě nesmírně slušelo a ženich přes švihácký vzhled si zachoval vizáž horského vůdce. Děkuji za pozvání a možnost být u toho. Bylo mi ctí být Maďalovi svědkem.

A nyní zprávy ze zákrobí. Koncem činnosti v oddíle, život nekončí. Pár nás oddílových odrostlíků, majíce nyní již své vlastní ratolesti, už léta jezdíme spolu na výlety, hory, vody a tábory. Vlastně kopírujeme oddílový program, i když trochu po svém. Taková rodinná obdoba skautských Roverů. Je nás už více jak 30 dospělých i dětí. Někteří z našich potomků už i sami dochází do oddílu, což je trošku zvláštní pocit... Letos jsme společně sjížděli Divokou

Maďal a Stonožka, v pozadí zámek

Orlici, kde jsme zaučili v řemesle kotrčnickém i naše squaw. Byli jsme týden na táboře v Malčicích. Kule nám půjčil louku a nějaký oddílový materiál včetně týpek a velkých hrnců, za což moc děkujeme. Na podzim pak proběhlo několik dalších výletů, jednodenní na dopadovou plochu Jordán, do Albrechtic, do Moravské Třebové, do Hřenska. To jen tedy krátká zpráva, že co nám oddíl dal, v tom rádi pokračujeme a předáváme dál.

Ale zpět k oddílu jako takovému. V létě jsem se s dětmi a Léňou již tradičně stavil na táboře v Malčicích. Tentokrát trochu masnáčky při naší cestě k moři do Chorvatska a zpět. Návštěva byla jako vždy milá a vřelá. Rozvezl jsem s Kulem noční výsadbáře. Snad jsme trochu pomohli kde bylo třeba. Při druhé návštěvě ke konci tábora jsme si užili pěknou průtrž a hrozící povodeň. A když byli děti a někteří rádcové na závěrečném úseku, bavili jsme se záchranou sklípku, kuchyně a dalších částí tábora. A v noci pak hlídáním stavu vody v Malčickém potoce. Bohužel jsme museli odjet dříve než jste se vrátili ze závěrečného úseku, tak ani nevíme jak jste to přežili.

Letní puťáky šly bohužel mimo mě, ale zato jsem si krásně užil podzimní „střediskový“ sraz u Kácova. Počasí bylo nádherné, sluníčko svítilo, podzim hrál všemi barvami a na louce u Losinského potoka zavládla pohoda. Zatímco se vztyčovali první stany, vyšel z koryta potoka

Svatební iglů

Nevěsta se svatební květi... ehm kvěťákem

ka pán, který si to zamířil přímo k nám. A on se z něj vyklubal Cigi, civilním jménem Roman Říčař. Je to bývalý člen družinky Svišťů, jinak též muzikant a muzikálový herec. A nepřišel prý sám. Vše dala dohromady Kecka, kdysi z družinky Breberek a s nimi přijeli i Cigiho žena a děti, taktéž jeho bratr Alenáš, civilně Daniel Říčař se dvěma roztomilými dvojčátkama. A poslední fosilní kousek byl drsně vyhlížející Bukač, taktéž s dětmi. O něm jste možná slyšeli jednu z Tatchových historek o meteorickém železu... Zkrátka pro nás odrostlíky parádní setkání. A snad i pro oddílová děcka bylo zajímavé spatřit některé zjevy z oddílových legend. Jako člen poroty hodnotící kulinářské výtvořky v soutěži o medvědí kost starou něco málo přes necelých 20 000 let musím ještě říci, že vše, co jsem ochutnal, mi chutnalo. Jen nešlo dát všem plný počet bodů. Nejlepší byla asi svičková. Nemohla však vyhrát, protože zásadní podíl na přípravě měl Brouk a nebyla to tudíž čistě dětská práce.

Tímto bych asi své žvatlání ukončil.

Zdraví Alf

Otevírání studánek

25. 3. 2017

Jeli jsme vlakem do Berouna. Tam jsme vystoupili a šli jsme se podívat na medvědy z večerníčku Měďové. Potom jsme došli na farmu. Opekli jsme buřty, chleba atd. (každý, co jsme měli) a zahráli si trojnožku a další hry. Šli jsme hledat studánku, potom na zpáteční vlak.

Ema

K zápisu Emy musím podotknout několik věcí. Ema nikdy předtím žádný zápis nepsala. A nikdy už asi žádný zápis nenapíše. Ne, že by byl špatný, ale od června 2017 jsme ji v oddíle už neviděli.

Dále bych si dovolil zápis trochu rozšířit. Mezi medvědy a farmou jsme vystoupali k rozhledně na Dědu. Cestou někteří včetně Emy skákali ze skokánku na cyklo-krosově dráze a ti moudřejší jen přemýšleli, zda se jim povede popsat dobře místo operátorce, nebo mají radši použít aplikaci Záchranka.

Studánku jsme hledali po návštěvě rozhledny, to Ema trochu pomotala. Zatímco Kule odhrabával bláto a listí ze studánky, já jsem se ještě s někým snažil najít kešku. Neúspěšně. Trvalo to ale dlouho, takže se nám ostatní ztratili a museli jsme je hledat. Trochu jsme se nudili, tak jsme si začali do batohů zastrkávat těžítka. To nám vydrželo, i když jsme šli s ostatními, a všichni z toho měli radost. Cestou k Berounce jsme si zahráli škatulata a z mostu jsme do řeky hodili Morany. Nesměli jsme je ale zapálit, což mě dodnes mrzí. Zmíněná farma byla a je zčásti Alfonsova. Chvilí jsme na ní honili ovce, ale neříkejte mu to. Jeho beran byl v té době ještě trochu zakřiknutý, tak nás nechal a někam zalezl.

Cestou na vlak jsme museli trochu zrychlit a celé to ještě zdramatizoval Lukáš, který si potřeboval odskočit a vzpomněl si na to, až když už skoro nebylo kam. Nakonec to všechno dobře dopadlo.

Brouk

Koza

Velikonoční výprava - Petráška

13.–17. 4. 2017

1. den

Ve čtvrtek 13. 4. v 8:09 jsme měli sraz na Florenci. My jsme to nějak spletli, a tak jsem jel s babičkou na Černý Most. Na konec paní řidička autobusu počkala, a tak jsem to stihnul. Autobusem jsme dojeli do Špindlu a tam někteří z nás hráli na babu. Po nějaké době jsme vyrazili. Po kusu cesty jsme potkali hromadu velkejch šutrů nebo betonů a Brouk nabízel 5000 korun za každej ten šutr nebo beton, co bychom vynesli na Petrášku, ale já jsem žádné z nich na Petrášku nevynesl. Potom jsme šli Dlouhým dolem, nebo jak se jmenoval, až k Výrovce. Cestou sebral Pavián kus vázání na lyži a po kusu cesty ho zase zahodil, a tak jsem ho sebral a při příští přestávce jsem ho dal Oliverovi do futrálu na lyže. Od Výrovky někteří šli a někteří jeli na běžkách k buřetu a tam většina z nás šla dovnitř, zatímco já jsem většinu času, co ostatní byli uvnitř, seděl venku. Pak někteří došli a někteří na běžkách dojeli na Petrášku, služba uvařila večeři a někteří ještě hráli BANG, ale já už jsem šel spát.

Vtip

2. den

Ráno nás probudil jeden anonymní člen oddílu. Vyhnal nás z postelí a poslal na rozcvičku. Na rozcvičku museli jít všichni, co chtěli mít snídani (moderní verze vydírání [jsou to tyrani]). Snídaně bylo myslí (nic moc za to vzbuzení)- I přes malý dostatek sněhu jsme se vydali na běžky a vydali se oklikou buřetu. Poté jsme se vydali k Výrovce a dále k chatě na Luční (*k Luční boudě, pozn. red.*). Dali jsme si oběd a vydali se ke Kozím hrbům. Zahráli jsme hru, ve které jsme jezdili ke Stonožce a ta nám říkala písmeno a my jsme museli vymyslet tři slova začínající na stejné písmeno, co řekla. Byla to zábava. Jim marmeládu. Vyrazili jsme zpět a v půlce cesty na Luční jsme zjistili, že s námi není Kule a Pavián (*nebyl to Pavián, ale Vinyl, pozn. red.*). Zastavili jsme a jezdili na svahu. Po chvíli je Maďal vyjel hledat a v té chvíli, co již nebyl na doslech, Kule zavolal Broukovi, že čekají na Luční a že tam máme jet. Jeli jsme dál, vyzvedli Kuleho a jeli dom. Dom jsme uvařili oběd (*autor zřejmě myslel večeři, pozn. red.*), vysaunili jsme se a šli spát (stejně nás ráno ty tyrani zase vzbuděj).

Tyrani mi zaplatí 90 ch.

Já (Oliver, pozn. redakce)

Lyžařská cvičení

3. den

Třetí den jsme povětšinou vyrazili pěšmo. Šli jsme kolem Klášterky k Jehněčímu potoku. Cestou jsme se zastavili na zasněženém plácku v lese a zahráli si brutální hru na hututující síťové pakety a viry, které se je snaží zadržet a nakazit. Byla to sranda, ale pády do toho přemrzlého sněhu moc příjemné nebyly...

Pokračovali jsme až k soutoku s Klínovým potokem, kde nás opustili Rohlíci, kteří si chtěli ještě rychle dojet na Rozcestí na knedlík. My ostatní jsme se najedli, trochu zkoulovali a vyrazili pomalu za nimi. Cestou do kopce jsme obdivovali vodopády a sbírali proutky na pomlázky. Pak jsme dali pauzu na slunné pasece, kde jsem usnul a vůbec teda netuším, co se dělo. :D Ale mám dojem, že Tygřata stavěla nějakou přehradu či co. Večer jsme upletli pomlázky a zahráli twister a obvyklou hromadu deskovek (Brouk nás děsně drtil v Ligrettu).

Věšák

4. den

16. 4. - Náš samostatný výlet. Tím, že jsme na Liščí hoře byli předešlý den, rozhodly jsme se se Zulu udělat si malý výlet na Výrovku a lesem zpátky. Vyšlapaly jsme ko-

Věšák při jednom ze cvičení

pec a na Výrovce si daly mošt, snědly chleby a jely dolu. Poněvadž cesta za noc nehorázně zmrzla, jely jsme lesem :-). Po cestě jsme se srazily a chytnul nás záchvat smíchu, no nic, rozhodly jsme se pokračovat doporučenou Maďalovou cestou, trochu nás zmátla, ale došly jsme v pohodě pěšky zpět do chaty.

Vanda

5. den

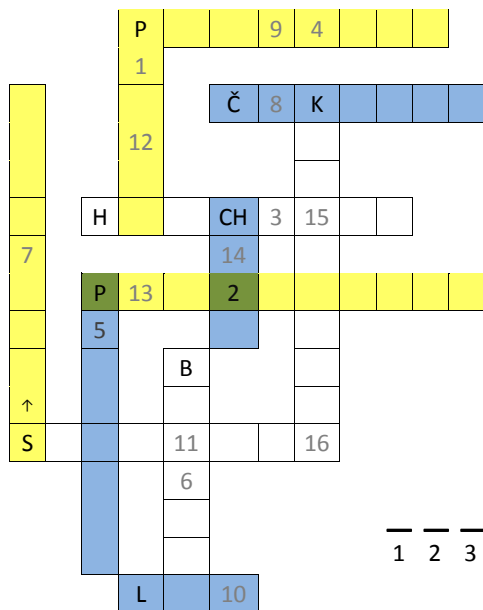
Zápis opět chybí, ale co se dělo, se snad dá více méně odhadnout: myslím, že jsme se asi nasnídali, pak uklidili chatu i sebe (ven z chaty) a pak zřejmě odjeli do Prahy. (Nebo jsme zůstali v Krkonoších?)

100nožka

Zastávka na Výrovce

Kytičkový kec – Křížovka

Řešení: _____

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

- Z vývaru z jejího nastrouhaného kořene se dají připravovat nápoje jakožto náhražka v dobách nedostatku kávy (tzv. melta).
- Začínají kvést již na konci února a kvetou až do března, díky čemuž jsou obecně známé jako jeden z prvních symbolů blížícího se jara.
- Květy se sbírají časně zjara za suchého počasí a rychle se ve stínu suší. Má dezinfekční a protizánětlivé účinky. Používá se při zánětech horních cest dýchacích k lepšímu odkашlávání a k potlačení zánětů. Užívá se v nálevu, samotný nebo v čajových směsích.
- Je to jedna z prvních na jaře kvetoucích rostlin. Mnohde si razí cestu za sluníčkem i ve sněhu. Jedná se o rostlinku, kterou lze velmi dobře poznat podle velkého zvonkovitého květu. Okvětní lísky zdobí žluté skvrnky, které jsou umístěny na okraji každého z nich.
- V některých zemích se používá k přípravě bylinkových salátů, „medu“ nebo věnečků na dívčí hlavy. Má dlouhý dutý stvol, uvnitř pokrytý bílou, lepkavou a hořkou tekutinou, připomínající smetanu, podle které získala své další jméno.
- Často se pěstuje pro vazbu do suchých květin. Používá se k léčbě očních chorob, barvení léků a čajů a také jako květina do klopky saka anglických gentlemanů.
- Někdy je laicky ztotožňována s (poměrně nepříbuznými) kopřivami, ale na rozdíl od nich nemá žahavé chlupy.
- Rostlinka s drobnými kvítky. Vyskytuje se na březích tekoucích i stojatých vod nebo na jiných vlhkých lokalitách (podmačené louky, příkopy kolem cest, nivy řek). Její jméno využívají učitelé češtiny při učení správného psaní mě/mně.
- Jednoletá bylina, pěstovaná pro vlákno a pro olejnatá semena. Je dobře známá z příběhu o slepém podzemním tvorů černé barvy, který si z ní za pomoci dalších lesních zvířat vyrobil část oděvu ve stejné barvě, jako mají její květy.
- Květinu s vysokým stonkem a květem který se orientuje podle naší nejbližší hvězdy. Její semínka se běžně jedí.
- Jeden ze symbolů jara, prvosienka nebo podle latinského jména také primulka, nese ještě jeden název – ten hledáš. Tvoří ho jméno svátce, který slaví svátek spolu s Pavlem, a něco, co leze po železe a nedá pokoj až tam vleze.
- Prudce jedovaté byliny, jejichž kvítky vyrůstají v jednostranném hroznu. Jejich název připomíná nástroj zahradníka k zavlažování a pětinu notové osnovy.

Družinová výprava Tygřat - Jelence

28.–30. 4. 2017

Místo vody, kde nám hrozil povodňový stav, jsem se rozhodl vzít Tygřata někam na bezpečnější místo.

Autobusem jsme dojeli až do Jelenců, cestu jsem dětem zpestřil pozorovacím bin-gem. Večer jsme si zatopili, uvařili čaj a zahráli Times Up! V chalupě byla celkem zima, tak jsem by rád, že jsem spal dole u pece.

Brouk

V sobotu ráno nás Brouk okamžitě hnál na rozcvičku. Museli jsme najít co nejvíc bonbónů. K snídani jsme měli závin-y a buchtíčky s povídky. Po snídani jsme se šli převléct a sbalit věci jako plavky, ručník atd., protože jsme šli do Aquaparku Příbram! Když jsme měli sbaleno, šli jsme na autobusovou zastávku.

V autobuse Brouk zavolal číslo 000, aby sdělil, že Vtip řídil automobil! Myslím si, že mu to nikdo nezvedl.

V aquaparku byly dva tobogány. Jeden turbotobogán a druhý obyč. V aquaparku jsme byli dvě hodiny a vyhládlo nám.

Večeři si Tygřata nakoupila a uvařila sama

Navštívili jsme příbramský aquapark

(Taky jsme se potápěli pro puky, soutěžili, kdo vydrží déle pod vodou a testovali, kdo přeplave celý bazén.) Po obědě jsme šli pěšky 15 km zpět. Cestou jsme šli do Billy. Brouk nám dal 120 Kč, abychom si nakoupili ingredience na večeri. My (já, Už, Marino) jsme koupili 3×4 párky, 2× brkaši v prášku a ovocné piškoty. (Ema, Vtip a Lukáš dělali palačinky. Povedly se.) Mysleli jsme, že vaříme pro všechny a když jsme se dozvěděli, že jen pro náš pokoj, tak se stalo, že jsme ty párky zapomněli vrátit! Tak jsme měli 12 párků. Když jsme dorazili do chalupy, zjistili jsme, že jsou svlíkáci, a že nevíme, jestli se mají svlíknout před vařením nebo po vaření. Nakonec jsme se rozhodli, že po.

Pavián

(poznámky v závorkách doplnil Brouk)

V neděli jsme posnídali krupičku a uklidili celou chalupu. Ještě jsme si rozdělali oheň a na lávovém kameni ugrilovali kuřecí steaky k obědu. Pěšky jsme došli až na autobus do Dubence, jen jsme cestou předali Vtipa jeho babičce, která s ním šla zpátky na chalupu. Vraceli jsme se totiž posledního dubna, takže v pondělí byl státní svátek. Já jsem chtěl ale stihnout ještě čarodějnice v lanáči, na kterých jsem ještě nikdy nebyl, a proto jsem tam nechtěl zůstat. Výprava se podle mě moc povedla. Děti při ní nachodily asi 30 kilometrů a mají obrovskou pochvalu.

Brouk

Jarní voda I – Berounka

29. 4.–1. 5. 2017

Vodě předcházely intenzivní debaty, kam vlastně pojedeme a kdy, protože hnusně pršelo, byl nezvykle vysoký stav vody a na některých řekách dokonce povodeň. Proto jsme vodu zkrátili na dvoudenní a z původně plánované Lužnice jsme nakonec vyrazili na Berounku.

V pátek večer jsme se sešli na nádraží ve Vršovcích: Tatouch, Pupek, Horác a já (*Máša, pozn. red.*) a vyrazili do Chrástu u Plzně, kde na nás měl čekat Kule s Patem a s loděmi u Dolanského mostu. Cestou jsme ještě v Berouně přibrali Klaxíka. Pupek s Klaxonem byli čerstvě po přijímačkách plni dojmů, ale jak se v průběhu vody ukázalo, vše dobře dopadlo, a tak si alespoň na vodě po tom všem vyvětrali hlavu :-).

Přespali jsme na příjemném místě kousek nad Berounkou a ráno došli k lodím. U Dolanského mostu tábořila tou dobou spousta cyklistů, kteří jezdili do kolečka po vyznačené trase. Mě udivilo, že někteří trénovali jízdu na místě na jakém-

si strojkou zapřaženém za stojícím autem. Mezi projíždějícími cyklisty jsme skrz cyklotrasu nastrkali lodě do vody a vyrazili. Vzhledem k účastníkům (samí zkušení vodáci) a počasí (slunečno, ale pěkná zima) jsme se rozhodli pro sportovnější výkon a naším cílem byly Roztoky u Křivokláta. Všichni singlovali, protože náš oddíl je zřejmě plný lenochů a nikomu se nechce jet na tak úžasnou akci, jako je voda. Cesta nám pěkně ubíhala, bylo přímo výstavní počasí, v řece spousta vody a žádní vodáci. Podrobnosti už si z toho dne moc nepamatuju, jenom to, že jsme k večeru zastavili myslím u Podkrašovského mlýna nebo tam někde. Svačili jsme, obdivovali opravený mlýn a čekali podezřele dlouho na Pata. Ten se objevil asi po půl hodině celý mokrý a zmrzlý s tím, že se cvakl. K naší hanbě jsme si toho nikdo nevšiml :-). Naštěstí jsme to měli už jen kousek na naše oblíbené tábořiště proti Krašovu, kde jsme rozdělali oheň, Pat se zahřál a uvařili jsme večeři.

Pupík zdolává horní jez v Nadrybách

Ráno jsme se snažili vyrazit poměrně časně, ale jestli to tak dopadlo, si už nepamatuju. Nicméně i tento den byl nádherný a bez potíží jsme dojeli do Roztok, kde jsme se setkali s Kvícalou a přívěsem. Kromě toho jsme tu potkali našeho dávného kamaráda Juříka, se kterým jsme zavzpomínali na staré časy. Naložili jsme loď, Kule, Horác, já a Kvícala jsme s nimi odjeli a ostatní putovali vlakem. Cestou jsme ještě shlédli Kulecí nemovitost v Hýskově a to už byl úplný konec vody.

K tomu bych chtěla dodat ještě malou agitaci. Voda je jedna z nejkrásnějších oddílových akcí. Před lety se jezdilo na dvě vody na jaře i na podzim a bývaly tak plné, že se tam občas nedalo dostat. Proto mě udivuje, že poslední roky tato akce zeje prázdnotou a musíme přemlouvat, aby vůbec někdo jel. Řeka je úžasná záležitost za každého počasí, je to taková imprese, všechno se kolem mění, světlo, stíny, kolem vody spousta živočichů, rostlin - jen ty okamžiky v sobě aspoň na chvíli podržet. A kromě toho tam bývá sranda :-). Takže na jaře neváhejte!

Máša

Klax

Večerní vaření milána

Jarní voda II – Otava

5.–8. 5. 2017

Den 1.

Sešli jsme se v 18:30 na Knížecí a jeli jsme asi 3 hod autobusem. V autobuse jsme umírali vedrem a cpali jsme se Teovýma bonbónama. Dojeli jsme na autobusové nádraží a šli jsme do lesa, kde jsme se snažili postavit tropiko, zatímco nás požíraly mušky.

Den 2.

Vstali jsme brzo ráno a rozespalí jsme se začali balit a bourat tropika. K snídani jsme si dali záviný a šli jsme dolů k autobusu. Cestou dolu jsme potkali klokany v ohradě. Autobusem jsme jeli asi půl hod a poté jsme šli do kempu, kde jsme se setkali s Kulem, Oliverem a Kristiánem, kteří ještě rozespalí balili. Rozdělili jsme se na dvojice a vyrazili jsme po vodě.

Oběd jsme si dali u jezu kousek od tábořiště. Mezitím tvrdohlavá Vanda šla pěšky a my jsme ji pak hodinu hledali v lese. Poté se kluci rozhodli, že si udělají saunu, a tak začali stavět z igelitů a větví. Ohřáli si vodu, kterou nalili do lodí.

K večeri bylo Miláno. Poté jsme postavili tropika a šli spát.

Zulu

Den 3.

Po pro každého jinak vyspané noci jsme začli dělat snídani a další ohrané věci, jako je skládání tropik, balení věcí a třeba hledání mého pádla (ne, že bych ho ztratila já). No, nakonec po návratu Maďala, který běžel zpět, kde jsme obědvali, mi dali pádlo náhradní. A jelo se.

Začlo jemně pršet, což se změnilo v dost velký déšť. Naštěstí se nám do cesty při-

Rohlíčí posilovna: myslíte, že má plné nebo prázdné kanystry?

pletl dřevěný „přístřešek“, kde jsme si dali oběd. Opustil nás Kristián s Tonkou, kteří spěchali na vlak kvůli školní akci.

Po obědě nás vystřídali další promoklí vodáci. Pokračovali jsme po řece dál, přepadl nás nečekaný nával otravných „můromušek“ a zase přšelo.

Přišel čas stanování. Vytáhli jsme loď na břeh a vydali se přes louku do kopce. Spali jsme dost daleko od vody a vzpomínali na náš „park“ na druhé straně řeky, kde vedoucí odmítli spát. K večeri byla brkaše a po zpěvu u ohně čekalo tropiko.

Den 4.

A je to tu, poslední den. Lodě jsou připraveny, nasednout a jedem. Potkal nás jeden z mnoha jezů, ale nebyli jsme tam sami. Zoufalí vodáci lovili dole v jezu utopený barel. Chvíli jsme je soucitně sledovali, ale čas nás hnál dál. Po nějaké té době pádlování jsme začli otravovat, že máme hlad. Zakempili jsme tedy na hezkém vyhrátém jezu a začli se cpát zbylým chlebem se salámem. Obloha se začla zatahovat, bude přšet. Rychlostně jsme si sbalili, ale neutekli jsme...

Neskutečný liják nás ani nenechal se nikde schovat. Lilo a lilo, načež X'anda povídá: „No, ještě aby začly padat kroupy.“ To snad ne –

Vandin protipeřejový model

z kapek se opravdu staly kroupy. Naprostoto promočení jsme dojeli na místo, kde s autem čekal Kvíčala. Jako bezdáci jsme se začli pod mostem převlíkat do suchého. V tu chvíli jsme se ale jen smáli. :-). Auto s pomocníky odjelo a my šli na nádraží. Docela fajn (trochu mokrá) voda.

Vanda

„Jejda, takhle to asi nemělo být...“ Kristián

Příprava tábora

23.–25. 6. 2017

Na přípravu jsme já (Stonožka), Maďal a Jírovec vyrazili přes Čimelice, kde nás asi v osm večer nabrali Horác s Mášou. Měli jsme tedy příležitost svěst se jejich zbrusu novým autem, které je plné čudlíků, kontrol, střešních okének a přihrádek na palubní zavazadla. Maďal prohlásil, že by si dal kávu, ale bohužel jsme nezjistili, kterým tlačítkem se káva vaří, a to ani po tom, co se Jírovec přes svou starou Nokii nahackoval do palubního počítače. Zato jsme byli ohromeni navigací, která nás varovala, že na trase před námi jsou práce na silnici. Chvilí jsme přemýšleli, jestli se auto připojuje k internetu a stahuje aktuality silničního zpravodajství, nebo jak to navigace zjistila, pak ale Horác usoudil, že jednoduše ví, že jsme v Česku, a tak prostě předpokládá, že nějaké práce na silnici budou. Její jediná vada byla, že nám stále radila, abychom se otočili. Když se konečně zdálo, že jsme ji přesvědčili, a navigovala nás žádaným směrem („Pokračujte 3 km rovně.“), nechala nás požadovanou vzdálenost ujet, načež zase prohlásila „Otočte se prosím.“ Jinak byla ale cesta celkem pohodová, vyplněná debatou nad tím, jak je snadné při couvání přehlédnout pětileté dítě, a Máši vyprávěním o tom, jak jednou při couvání přehlédla stodolu.

Do Malčic jsme přijeli asi v 11, zaregistrovali vykáčené muldičky a šli spát.

Ráno se kosilo a pak vyrazila nákupní skupina (do níž jsem bohužel patřila i já) do Makra. Od Horáce jsme dostali poněkud náročnou objednávku, ať mu koupíme Manhattan, ale potom se ukázalo, že to je zmrzlina.

Nakupování bylo jako vždy úmorné. Já jsem sice chvíli povzbuzovala ostatní, že nám to letos jde rychle, protože jsme už skoro ve třetině a je teprve 11 hodin, pak se ale ukázalo, že se mi zastavily hodinky.

Asi po pěti hodinách a jedněch rozbitých okurkách jsme konečně vylezli ven, snědli lopatickama z müsli bramborový salát (je-

Ilustrační fotka ze stavby tábora - Kule přemýšlí, co to měl vlastně v plánu

jich jediné zdokumentované využití) a vyrazili... bohužel ne domů, ale shánět máslo, mléko, müsli a pár dalších drobností, které nám v Makru připadaly moc drahé. Zamířili jsme do Lidlu, kde měli mít příznivější ceny. Ukázalo se ale, že akční leták, který Kvíčala našel na internetu, začne platit až následující týden. Nedá se nic dělat, vyrazíme tedy do Billy. Prý tam mají dobré máslo za přijatelnou cenu.

Naskládali jsme se do dodávky, zapli pásy a Kvíčala zadal Billu do navigace. Když nastartoval a podíval se, co navigace ukazuje, zjistilo se, že kdybychom se podívali doprava, uviděli bychom velký červený nápis Billa asi 80 metrů před námi. Másla tam bohužel neměli (ale málem jsme místo nich začli naskládat do košíku podobně vypadající ruskou zmrzlinu, což by jistě leckoho potěšilo). Slavné máslo Billa, „dobré a za přijatelnou cenu“ jsme tak našli až ve třetím obchodě. Stálo 50 Kč. (Pokud se cena másla bude vyvíjet předpokládaným směrem, tak o Vánocích možná čtenáři nepochopí, že 50 Kč se nám tenkrát zdálo příšerně hodně. Zdálo.)

Nakonec jsme díky tomuto dvouhodinovému lovu za akčními cenami měli nakoupeno máslo o 10 Kč draž a müsli o 15 Kč draž než bychom mohli mít v Makru, a mohli jsme spokojeně jet domů. Kvíčala byl cestou zpět tak unaven, že prosil Kuleho, jestli by za něho nemohl točit volantem nebo alespoň řadit.

Tábor – Ztracený svět

1.–23. 7. 2017

Čili zpráva o úžasných nedávných dobrodružstvích profesora G. E. Challengeera, Lorda Johana Roxtona, Profesora Summerleea a pana E. D. Malonea z redakce Daily Gazette.

A také

zpráva o úžasných nedávných dobrodružstvích družinek Rosniček, Skokanů, Rohlíků, Tygřat a jejich rádců z redakce ŠUPu.

Ve čtvrtek 29. 6. proběhla předtáborová hra v Praze (alias Londýně), při níž mladí dobrodruzi museli nejdřív v klubovně splnit několik úkolů (přežít ve zdravý rozhovor s Challengeerem, sesbírat rozsypané brouky a uspět v kimovce s pravěkými kostmi). Za každý úkol dostali část popisu cesty, která je skrz Folimanku a okolí dovedla až k cíli - Chlupáčovo muzeu na Albertově. Tam si poslechli zajímavosti o vývoji života na Zemi, prohlídli si kostry di-

nosaurů a získali podivuhodné náznaky o možné existenci náhorní planiny v jižní Americe.

Na závěr dne ještě každý dostal od Challengeera zalepenou obálku, kterou má otevřít 1. 7. v 16:00 v malčickém tábořišti. Pak už nezbývalo než se těšit na cestu do Amazonie.

1. den

Na nádraží jsme se sešli včas, vybrali od rodičů táborové karty, přepočítali děti (chyběl jen Kristián, Klaxon a Šíma, který byl ale ohlášen jako nemocný), a vyrazili se usadit do vlaku. Místenky jsme měli po několika vagonech, takže se žádné společné dění nedělo. Kristián a Klaxon nakonec taky dorazili. Pak se jelo. První půlku cesty jsem se snažila spát, pak jsem to vzdala a snažila se nespát (ani jedno mi moc nešlo).

Cesta na tábor

Pak jsme vystoupili v Kaplici. Cestou na tábořiště odchytl Maďal klíště a snažil se ověřit účinnost repelentu, který nám z citronové trávy, levandule a půllitru vodky uvařila Marinova maminka. Klíště se sice vytrvale otáčelo směrem od Teova protiklíštěcího náramku, ale účinnost repelentu nebyla prokázána - po přiblížení k nastříkané noze se prý akorát točilo dokolečka. Možná bylo opilé z té vodky.

Po dojití do tábora a postavení týpek se přiblížila čtvrtá hodina - čas, kdy měli všichni otevřít obálku, kterou dostali v klubovně. Spískali jsme je tedy do jednoho z týpek a rozhodli se zpestřit čtení legendy asi tak následujícím způsobem:

Já čtu vypravěče (Malona), a když přijde replika jiné postavy, přečte ji někdo jiný. Věšák s Maďalem se bohužel špatně domluvili, kdo z nich je lord Roxton, a tak první dvě věty čtou unisono a oba pokládají své hodinky na stůl. Pak je omyl vyřešen, Roxton je Věšák a Summerlee je Maďal. Společně s nimi všichni otevírají obálku, zjišťují, že papír je prázdný, a Summerlee vykřikuje, že Challenger je starý šej-

díř. „Smím vstoupit?“ ozývá se v tu chvíli hlas zvenčí. Do týpka vkráčí Brouk v Mrkvině slamáku (na hlavě kulatý chlapecký klobouk), oblečen ve vycpané košili (ta obcludná šíře ramen!) a s chomáčem černé vlny nalepené pod nosem (byl to on, Challenger, v celé své výši, komplet, včetně přepysného asyrského plnovousu). Vyjekli jsme překvapením a vyskočili. „Lituji,“ řekl Challenger a vytáhl hodinky, „že mám několik minut zpoždění. Když jsem vám dal tu obálku, neměl jsem naplánováno, abyste ji otevřeli, neboť bylo mým pevným úmyslem dostavit se sem před uvedenou hodinou.“ Pak potřásl rukou mně a lordu Roxtonovi, uklonil se s okázalou škrobeností profesoru Sumerleeevi a usedl do proutěného křesla (Brouk se rozhlídl po týpku a protože zde nebylo žádné proutěné křeslo, vybral si Klaxona), které se pod jeho tíhou prohnulo a zasténalo (Klaxon, jehož herecké nadání se nezapře, pochoopil okamžitě situaci, prohnul se a zasténal). „Je pro vaši cestu všechno připraveno?“ zeptal se Challenger. „Pak můžeme vyrazit!“ Vyrazili jsme tedy do nedalekého lesa, kde si každý našel první indicii k tomu, s kým bude letos v týmu.

Kuchyně

K večeri byla polívka a po ní ještě většina z nás dodělávala postele nebo liningy. Spát jsme šli pořádně unavení.

2. den

K snídani nás vzbudil porridge. Den byl vyplněn stavbou kuchyně, zubříku, roštů na potraviny a stožáru.

Kule si z nářaďovníku vybírá nástroje.

Klaxon: „Kule a co chceš dělat?“

Kule: „No k tomu jsem se ještě nedopracoval.“

Maďal: „Podáš mi tu pilku?“

Brouk: „Tupilku?“

Někdo: „To je opak brousku.“

Při přenášení potravin jsme zjistili, že jsme omylem koupili cukr moučku. Bohužel všech 30 kg.

Brouk: „No a co, tak budeme popíjet čaj s Moučkou.“

Před večeri jsme udělali nástup a po něm byla hra na rozdělení do týmů. Každý dostal přiděleno jméno, profesi a dvě věci, které jsou pro něj charakteristické (například profesor Coleman, jehož koníčkem je vy-

právění anekdot a zároveň je vášnivý kuřák, který svůj kvalitní tabák rád nabídne druhým). Všichni pak byli pozváni na náměstíčko, kde měli s ostatními zavést společenskou konverzaci a dát se dohromady s těmi, co s nimi mají společné zájmy nebo se nějak doplňují. Děti svědomitě konverzovaly a seznamovaly se, za celých pět minut však nevznikla ani jedna dvojice - než mi došlo, že jsem zapomněla rozdat druhou půlku zadání, a že zatím mají všichni takový popis, kde na sebe postavy ničím nenavazují. Po nápravě se konečně začaly formovat týmy, což bylo doprovázeno výkřiky nadšení či zděšení, podle povahy.

Rohlíci byli prohlášeni za černochoy Zambly a ke každému týmu byl přidělen jeden.

3. den

K snídani bylo mlíko. Mléko přinesli Pedro s Oliverem ze Zubčického kravína. Bohužel dorazilo do kuchyně o pár minut dřív než informace, že by sice mělo být ok, ale stejně se má pro jistotu převařit. Když se to šéf služby Klaxon dozvěděl, měla už půlka tábora mlíko v ešusech, takže jsme se to rozhodli moc nerozkřikovat a nevyvolávat zbytečnou paniku a nechutenství. Přesto ale informace asi někudy prosákla, protože hovor ve sněmáku se stočil k tomu, kdo bude mít přednost na latríně. Maďal: „Ještě nemáme semafor. A když není semafor, platí přednost zprava.“

Pak se vymýšlely projekty na tvorbu latrínového informačního systému místo špatně fungujícího a málo viditelného současného semaforu. Návrhy zahrnovaly systém hřídelí, kladek a táhel, které by se uvedly do provozu otočením turniketu nebo dosednutím na kládu a s pomocí jichž by se otočily informační cedulky v každém týpu, v kuchyni, na nástěnce a dalších důležitých místech. Případně by místo cedulek fungoval stožár, který je vidět odevšad. Vlajka na půl žerdi by znamenala „obsazeno“, vlajka nahoře „volno“.

Na nástupu. Někdo: „Jé, Vtip má nezastrčenou košili.“

Vabuk: „A je to venku!“

Sněmák

Dopoledne bylo pracovní a k obědu bylo rizoto se zbytkem tuňáka. Po poledním klidu se hrála Kuleho a Broukova hra s pracovním názvem „opičí dráha, cesta potokem, zabahnit se, zničit se“. Nutno přiznat, že to bylo docela výživné, obohacené (neúmyslně) o jedno vosí hnízdo přímo na trase. Samozřejmě jsme si to jako rádci taky zaběhli.

Brouk vysvětluje hru: „Jak jsme četli v legendě - teď půjdete trasou, kde na vás bude čekat slézání srázů, prosekávání se pralesem, moskyti, bažiny, liány...“

Mrkev: „Nee, liány né!“

Brouk: „Tak dobře, liány tam nebudou.“

Před startem hry. Mrkev: „A je to na rychlost?“

Vabuk: „Ne, na krásu.“

Před večerí se šly hrát kolíky. K večerí byla brkaše se škvarky. Vařena i vydávána byla v kuchyni se zbrusu novým pul-

tem. Někdo ze služby na někoho nepořádného: „Jestli ten pult pokyďáš kaší, tak si to slízneš!“

Rozmohlo se stříhání o ešusy - kdo prohraje, myje ešus tomu, kdo vyhrál.

Brouk byl Maďalovi umýt ešus: „Kam chceš ten ešus?“

Maďal: „Tady sem, já si do něj rovnou naliju čaj.“

Brouk: „A to ti tam nevadí ta kaše?“

4. den

K snídani byla krupička. Věšák si při té příležitosti zaklikoval. Při jídle jsme znovu rozebírali vylepšení latrínového semaforu. Maďal podotkl, že máme dost levné pracovní síly, takže bychom klidně mohli zaměstnat jednoho zdvihače/sklápěče semaforu. Někdo: „Jo, nekvalifikovaných dělníků máme dost, to je pravda.“

Maďal: „No oni jsou to bohužel spíš ne-dělníci.“

Průchod bažinou hadů - Mrkev

Po nástupu proběhlo první kolo praxí: zdravotvěda, slacklina, šířování a střelba.

Vinyl sedí v týpku a hraje si se vzduchovkou - míří s ní na Kšandu.

Brouk: „Nemíř s tím na nikoho! To bych ti totiž mohl jednu střelit a to by mohlo být nebezpečný.“

K obědu byly knedlíky a pak týmy sledovaly trasu v muldičkách a hledaly stopy Whiteovo přítomnosti.

Někdo: „Vinylo, drž mlč!“

Věšák s Kšandou hrají šachy. Kristián: „Já bejt Věšákem, tak teď udělám nějaký hrozný blbej tah.“

Brouk: „Víte, jak se říká kuchyni, kde to smrdí? Puchyň.“

Věšák: „A když nasbíráš osm trilobitů, dostaneš jeden trilobyte.“

Maďal celý den vyráběl latrínový semafor. Když jde teď člověk na latrínu, zavře za sebou závoru, která pomocí dvou dřevěných kladek a lanka nataženého mezi stromy sklopí velký „železniční“ semafor u studny. Když odchází, musí zase závoru otevřít, což zvedne semafor... a další zájemce může vyrazit - už je tudíž konec marnému čekání na latrínu, na které ve skutečnosti nikdo není - a navíc se využije čas, který je potřeba na cestu a umytí rukou.

Cesta džunglí - Nat s Kristiánem v těsném závěsu

Cesta džunglí - překonávání vertikálních překážek

5. den

Po nástupu se vyrazilo na výlet do Rojova, kde jsme přečetli kus legendy.

Věšák dočetl. „Tak, a teď vyrazíme do tábora. Máme před sebou 35 kilometrů, jako v legendě.“

Mrkev: „Né, Věšáku, né!“

Vtip: „Mrkev, ty mu věříš?“

Mrkev: „Ne, ale stejně.“

6. den

K snídani byl porridge. Z Vtipa se po každém jídle stává ešusový magnát.

Po nástupu letěl Oliver do přehrádky (za přes zákaz otevřený kečup). Zvládl to i s mlčením a slepotou. (Po poledním klidu se ale stejně prokecl, protože po tom, co splnil slepotu a sundal si šátek, ho Kristián povzbudil, ať řekne hurá.)

Dopoledne se hrálo kradení vlajky na Spáleném a pak byly různé vyráběcí activity.

Po poledním klidu začalo pršet. Ještě se zahrála opičí dráha alias bažina ha-

dů na sportovce. Teo ji bravurně přeskal se souností. A teď už všichni sedí ve sněmáku a hrají psychiatra.

K svačině byl puding, který si Kule uvařil k narozeninám. Ostatní mu aspoň zazpívali a pak se porvali o piškoty na dně misek. Potom jsme se sbalili a vyrazili na noc na Horu. K večeri jsme s sebou měli chleby a kyblík řepové pomazánky, nad kterou nejdřív mnozí ohrnovali nos, než zjistili, že je moc dobrá.

Oliver: „Já mám řepu hrozně rád. Jenom mi nechutná.“

Brouk (baví se o kakau): „Já mám doma ještě boby, co jsem si přivezl z Dominikánské republiky.“

Maďal: „Tam byl sníh?“

7. den

Ráno trochu pršelo, ale jenom chvíli. Pak se dražilo vybavení - staré body přestávaly platit, ale každý si za ně mohl porídít pušku, dalekohled, batoh nebo mikroskop.

Oliver se sprchuje - vodní bitka

Z Vtipa se po každém jídle stává ešusový magnát

Potom jsme snědli müsli a vydali se zpět do tábora na „hospodářský den“ - úklid týpek, praní apod.

Po obědě se hrála hrátka v muldičkách - po lese běhalo šest rádců, z nichž každý představoval jedno zatím neznámé zvíře - dinosaura. Týmy měly za úkol zjistit o každém z nich, jakou má barvu, jaký vydává typický zvuk, čím se živí a co dělá, když se potká s jiným dinosaurem. Byla to velká zábava, především pro nás.

Večer byl slavnostňák.

Hraje se Hobo. Věšák: „Ten vlak je dober, že má zelenou. To mašinfíra ještě bdí.“

Maďalovi se nedaří najít hledanou písničku v Mrkvině bibli.

Mrkev: „Já to mám podle abecedy. Akorát mám špatně ty písnička.“

8. den

Na nástupu byla vyhlášena nová hra: hledání figurek dinosaurů schovaných po tábořišti. Taky se začaly rozdávat pterodaktylí (husí) obratle. Pedro (zklamaně): „Aha, to není popcorn?“

Pak se šlo na praxe.

Odpoledne byl na sportovce „boj s pterodaktylí“, který se strhl ve vodní bitku.

V podvečer přijela návštěva: Jiří, bývalý člen oddílu, který v 1986 emigroval, s dětmi a jejich kamarádkou. Část z nich umí jen anglicky.

Brouk a Kšanda při vodní bitce. Vzadu semafor

V noci jsme Brouka poslali splnit vůli: přinést do budičku 10 litrů třešní.

9. den

Dopoledne proběhly opět praxe. Pak se hrála krátká plížička v lese. K obědu byly třešňové knedlíky. Pár lidí si jich nandalo

tolik, že je nebylo schopno sníst a Věšák to musel dojídat.

Po obědě se hrála slepá vybíjená hadrámka na sportovce. Pak Kule s větší částí tábora odešel plavat.

V podvečer přijel Alfons.

Alfons: „Pošlete mi sem nějakých deset malých černoušků, ať odnese nákup.“

Vanda (na Rohlíky): „Zambové, máte jít makat!“

Věšák má naraženou ruku a říká, že pojede zítra s Alfonsem do Krumlova. Stonožka: „Věšáku, to jedeš s tou rukou?“

Maďal: „Ne, tu nechá tady.“

10. den

Dopoledne se šlo na kolíky a pak se vyrábělo z keramiky. Za figurku dinosaura může každý získat nějaké body do hry. Někdo při vyrábění: „Ten můj nebude mít žádný nohy.“

Někdo jiný: „Ten můj zase žádný body.“

Po obědě (kuře na paprice) se hrálo IQ0. Pak byl závod lodiček a já jsem šla s Rohlíky střílet.

Oliver a Teo

Večerka byla dnes poněkud nepovedená, protože Maďal a Tatouch odjeli do Prahy a Brouk, který normálně hraje na flétnu, má mlčení. Na flétnu hrál tedy Kšanda a moc mu to nešlo a my jsme zpívali a taky nám to moc nešlo. Brouk se málem prochechtnul.

11. den

Budíček byl bohužel podobný jako večerka: někdo se chvíli pokoušel hrát na flétnu a pak někomu jinému došla trpělivost a začal mlátit poklicemi.

Nicméně jeden z následujících budíčků (už nevím, který den) dělali Rohlíci a ze dvou akordů na kytaru, citlivého třískání poklicemi a bouchání polínky se jim díky smyslu pro rytmus podařilo vytvořit docela poslouchatelnou hudbu.

Na tábor přišel pohled, kde v adrese chybělo jméno. Byly tam ale podpisy „babičky Ivany“, „mámy Daniely“ a „tety Simony“, a tak se detektivní práci podařilo zjišťovat adresáta.

Po brzkém nástupu jsme s Rosničkami vyrazily na družinovsky. Chytly jsme autobus do Krumlova a odtamtud pokračovaly k Lipnu, do Černé v Pošumaví. Rosničky nejdřív chtěly bydlet tam, ale rozmluvila jsem jim to. Vyrazily jsme tedy do lesů. Zulu byla po bdění. Vývoj nebyl příliš příznivý. Po cca třech hodinách jsme měly ujito cca 10 % cesty plánované na ten den a snědeno asi 120 % jídla plánovaného na ten den. Mrkev se každé tři minuty ptala, jestli si tady nedáme pauzu. Nakonec se nám večer ale podařilo dojít až ke Svěrázi, hlavně kvůli tomu, že nikde předtím se moc dobře tábořit nedalo. Tam, kde jsme zastavily, se sice taky moc dobře tábořit nedalo, ale už nebylo, kam jít dál. Uvařily jsme tedy miláno (Zulu mezitím spala) a šly spát.

12. den

Ráno jsme vstávaly v 7 a asi v půl 9 už byly na cestě. Rosničky chtěly dojít do tábora před ostatními. Šly jsme přes most za Zátóní, přes Dubovou, Suchý dvůr, Záluží... a pak jsme to nějak střihly přes louky a lesy

Obľíbený hadrákový súboj na špalicích

Netřeba komentáře

do Sedlic. Do tábora jsme dorazily předposlední, na cestě byli už jen Skokani.

Přijel Pupík a Fialka, bez Klaxona.

Zrovna střídavě přšelo, takže se po zbytek dne hrálo Palermo.

Přišel nám dopis od Petry z Kanady, tak jsem ho nechala kolovat i s přiloženými fotkami ptáků, medvědů, vodopádů, Johnnyho a jeho kamarádů, holubů a jiné havěti.

Kšanda (*přečetl si popis na Petřině fotce - ptáček, který údajně přiletí na zapískání a sedne si na natažený prst*): „Já bych taky chtěl, aby si mi na prst sednul ptáček.“ (*píská*)

Vinyl: „Buď zticha, nebo si na tebe sednu.“

Někdo: „Proč nepřijel Klaxon?“

Stonožka: „Asi má stejnou chorobu, jako Šíma.“

Někdo: „A jako chorobu má Šíma?“

Fialka: „Stejnou jako Klaxon.“

Hraje se městečko Palermo. Nat (*hlásí se o slovo*): „Hraje Kule?“

Osud Kristián: „Ne.“

Nat: „Škoda, já bych ho zabil.“

Věšák je mrtvý. Někdo: „Já myslím, že vrah je někdo chytřej.“

Věšák: „Já jsem mrtvej!“

Nat: „Já si myslím jednu věc...“

Ostatní: (*-potlesk*)

Nat: „No někdy i víc.“

13. den

Na rozcvičce se hrálo čaj, rum, bum - cílem bylo dostat se až ke kuchyni. Brouk (*otočený ke kuchyni*): „Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum. Kdybyste nevěděli, co dělám, tak říkám objednávku na snídani.“

Maďal (*ukazuje na Pepu*): „Bum je tamhle.“

Odpoledne přijela Tygrata, zrovna včas, aby nám pomohla sníst přebytek smažáků. Po poledňáku byla velká soutěž ve čtyřech disciplínách: střelba, lezení na strom, země město a šifrování. Nakonec si zasoutěžili i Zambové. Šifrování jim ale příliš nešlo.

Zambové se vrací ze soutěže. Kristián: „My jsme prostě ta černošská elita.“

Kšanda: „Spíš jelita.“

Kule vysvětluje Tygratům, kdo jim pomůže se stavbou postelí: „Máme tady takové silné hochy... třeba Vinyl...“

Adélka: „Jenže ten pracuje jen za bonbóny.“

Země město

Po večerce byla naplánovaná noční hra, takže se přečetl popis Malonovy cesty pralesem a děti byly poslány pro dlouhé kalhoty a pevné boty. Mělo se odejít kus za tábor, odkud se každý musí propížit zpět do tábora. Cestou budou ti méně opatrní chyceni dinosaurem (některým z rádců). Já jsem si ještě odskočila k přehradce, kde jsem při koupání zapomněla hodinky. Cestou tam jsem ve světle baterky zaregistrovala nějaký roztrhaný hadr hozený na větvích nejbližšího smrku, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Až když jsem našla hodinky a chtěla jsem se vrátit, prohlédla jsem si hadr znovu a zjistila, že je potřísněný červenou temperou. Letmo jsem přejela baterkou po ostatních stromech - „zkrvavené“ cary visely všude po lese a na kamenných věžích. Trochu nervózně jsem se tedy vrátila do tábora a optala se všech ostatních rádců, jestli to připravovali oni. Když se zjistilo, že ne, a že to tedy musel být někdo cizí, začali jsme očekávat přepad tábora nebo ji-

nou legráčku a rozhodli jsme se radši naší noční hru přesunout na zítra, abychom toho nehráli moc najednou. Chvilí jsme pak zkoumali, jak velké jsou otisky rukou na hadrech a jak dovedně vyvedené jsou satanistické symboly, a snažili se odhadnout, s kým máme tu čest. Ještě byla nalezena červená bavlnka roztahaná po náměstíčku. Přemýšleli jsme, jestli udělat nějaká opatření na noc (někdo navrhoval svázat hlídku, aby si útočníci řekli „sakra, jsme tu druzí“ a zklamaně odtáhli), ale nakonec jsme nic nepodnikli a šli jsme spát. Jenom Vinylovi se nějak nechtělo hlídat či co.

Kristián: „Myslíte, že Vinyl ještě hlídá, nebo už leží někde svázaný?“

Tatouch: „Popravdě řečeno, obě varianty mi připadají užitečné.“

Věšák: „Můžu si půjčit křídý?“

Stonožka: „Jdeš dělat další strašidelná znamení?“

Palermo - bezbranný Robin čeká na výsledek hlasování

Plánujeme na zítřek čičíkulí cestu, shodujeme se na tom, že pokud se někdo chce schovat do domečku, musí to být domeček přírodního vzhledu. Brouk: „Třeba mraveniště.“

14. den

V noci se nic nedělo a probudili jsme se do chladného dne. Dopoledne byly praxe a pak se šlo na maliny, aby mohly být ovocné knedlíky. Odpoledne se hrála čičíkulí cesta (každý se snaží ukrýt co nejlížeji cesty, po které potom procházejí rádci).

V prvním kole byli odhaleni skoro všichni. Maďal: „Tak teď bude druhé kolo. Můžete se schovat znovu.“

Vanda: „A máme být na těch samých místech?“

Rohlíci se schovali po montypythonsku: stoupli si kolem soušky, oblékli si mikiny obráceně a do rukou si vzali pár smrkových větviček. Nejlepší byl ale úkryt, který si společně vytvořila asi šestičlenná skupinka dětí, a který vznikl přesunutím mechového kopečku na konstrukci z větví.

Odpoledne měl přijet Už, ale nějak se zdržel.

Tatouch: „Co ten Už?“

Maďal: „Ještě ne.“

Rohlíci se schovali po montypythonsku

K večeri byly plněné papriky. Někdo: „Už je večere.“

Věšák: „My jíme Uže?“

Večer se v týpku hraje Palermo (stejně jako skoro v každé jiné volné chvíli). Tato konkrétní hra se zdá zajímavá tím, že už se přihlásil třetí katány.

Jen co padla tma, zahráli jsme noční hrátku, která měla být včera. Bohužel do toho začalo pršet. Přijeli Špatníci (Kotul, Kubula a Kex) a přivezli nákup. Protože voda v potoku začala stoupat, poslali jsme děti spát a začali zachraňovat sklípek. Zachraňování se brzy zvrhlo v neřízené vyjídání zbytků a zásob. Mezi prvními byly na řadě tvarohové knedlíky, ke kterým někdo otevřel sklenici oliv. Pak už nevím, co se všechno jedlo, šla jsem spát, ale ráno byl v kuchyni docela bordel.

Kotul: „Co bylo loni za legendu?“

Tatouch: „12 pečeti.“

Kotul: „To neznám.“

Tatouch: „Tak to máš mezeru.“

Kotul (ukazuje si na zuby): „Ne ne, já už mám rovnátka.“

15. den

Od rána prší. Po poledňáku se hrálo Boduj (Riskuj). Jedna ze zlatých cihliček byla „Donést do dvou minut co nejvíc papírků od bonbonů.“ Vyhral Nuda tým s počtem něco lehce pod stovku.

Maďal přivezl v kolečku odněkud ze Spáleného asi stokilový plochý kámen a teď do něj s velkým úsilím vrtá díry. Ptali jsme se ho, co to vyrábí, ale neřekl nám to a nechal nás hádat. Zkoušeli jsme všechny více i méně pravděpodobné možnosti (stolek, gril, dvířka do pícky, pilíř pod lávku, rošt na vsakovačku, automatický přehrávač večerky...), pak už nás nic nenapadlo. „Mistička na mýdlo?“ hádal Oliver, nedbaje velikosti výrobku. „Závazí výtahu na vrchol borovice?“ zkusila jsem, protože nic víc užitečného už mě nenapadlo. Nakonec nám Maďal prozradil,

že je to sloupek k pumpě, který na tábořišti vydrží tisíc let. „To je blbost,“ rozzářil se šťastně Kubula.

16. den

Názvy týmů letos znějí: Nuda tým, Prudá tým a Voprúz tým.

Po návratu z koupaliště. Věšák: „Nate, kdybys hledal plavky, tak sis je zapomněl ve Věžovatkách.“

Tatouch: „To nevadí, on je z Nuda týmu.“

17. den

Pavián (na Brouka v kroji): „Vypadáš jako admirál.“

Tatouch: „Admirálové nenosí rozepnuté poklopce.“

Po nástupu jsme šli na výlet k hradišti u Spolí. Mezitím v táboře vařil Maďal zelňačku, trochu neodhadl množství zelí a uvařil polívky asi tak dvakrát víc, než chtěl, a asi tak pětkrát víc, než chtěli ostatní.

Potom se hrála hra, při níž týmy postavily v hracím poli tropiko a pak kradly životy u cizích tropik. Prudá tým si bohužel postavil tropiko přímo nad vosím hnízdem.

K večeri bylo málo topinek.

18. den

Naše známé sršně nezaspaly ani letos a se sklonkem tábora jsou tu. Opět děláme ze sněmáku kabriolet. Na ranní hlídce mi zase dělali společnost tři drozdi. Ten nejzvědavější z nich poskakoval v kuchyni ani ne tři metry ode mě.

K obědu byly buchtolky.

Po obědě - předávání kuchyně. Brouk kouká na teploměr na meteostanici u kuchyně: „Máte tady 28 stupňů! Stáhněte to, nebo to nepřeberu.“

Před večerí se hrály kolíky.

19. den

Po snídani si týmy musely v muldičkách najít iguanodonta (kuře) a trefit se do

Večer budou kuřata, pardon Iguanodonti

něj šípem. Následně se střílelo vzduchovkou do balónků s rýží a sbírala se rajčata a brambory.

Po obědě se hrála divadla. Každý napsal na papírek dvouslovný výraz (např. *špinavý ešus*, *chytání žab*, *nádherné bahno* atd.) a každý tým si pak šest papírků vylosoval. My jsme hráli divadlo s Rohlíky a Kulem, který na konci přišel a prohlásil, že *maximální panapry* došly, a tak je potřeba ukončit tábor.

Potom začalo přšet, takže se šlo hrát Palermo. V prvním kole byl vrah Klaxon, ale zapomněl se vzbudit a pak, když osud Kšanda znovu zavolal „Mafiáni se vzbudí!“, řekl „Aha“.

Večer. Ve sněmáku sedí Vtip, Pavián a Lukáš a hrají Palermo. Jeden z nich je osud, jeden nevinný občan a třetí zpravidla všechno ostatní.

Brouk: „Po večerce jdou všichni spát! Dneska bude dlouhý zejtřek.“

Vytváření reportáže z napínavého šachového souboje

20. den

Dopoledne proběhly poslední praxe, pak byla přehlídka a hodnocení výrobků. Keramiku se povedlo vypálit dobře, jenom některým zvířátkům chyběla hlavička.

Před obědem se taky hrála vybíjená. Po poledňáku začal závěrečnák: po rozřazovací kytičkové hře rozeslal každý tým své členy na jednotlivá stanoviště v okolí tábora - plnily se tady úkoly jako střelba, vrtání do dřeva na rychlost, rozdělování ohně apod. Podle toho, jak se dotyčnému povedlo úkol splnit, si mohl na papírek napsat 1 - 3 vybavení, které si pak tým

Koupání v Dolní Pláni

směl s sebou vzít na závěrečník. Netušil ale, co napíší nebo nenapíší ostatní. A tak se stalo, že 2 týmy neměly tropika. Někdo také neměl lžici, to ale nebylo tak zásadní.

Podle toho, jak rychlé byly v úvodní hře, pak týmy vyrazily na cestu. Do provod jim dělali Zambové alias indiáni, kteří jim cestu zpestřovali výkřiky „Stoa“ (nutno vylézt na strom) a „Doda“ (nutno se schovat). V cíli (u kopce Hůra za Brusnickými chalupami) čekal Věšák, Brouk

a krátký azimuták se surovinami do mílana. Tam už jsem ale nebyla. Zůstala jsem v táboře připravovat věci na pátek a večer jsem s nimi měla dojít za ostatními (a také vzít další tropika). Kolem sedmé se ale přihnál vítr a pak začal hrozný slejvák. Já jsem sice, už za šera, vyrazila, ale v bouři jsem si spletla cestu, tábořiště jsem nenašla a radši se vrátila zpět. V táboře jsme pak zachraňovali sklípek a Kulecí týpko, ale žádná větší povodeň nakonec nepřišla.

21. den

Děti (i vedoucí) si pod Hůrou užili dobrodružnou noc, ale vyvázli nakonec celkem dobře a slunné ráno naznačovalo, že v nadcházejícím vedru všechny mokré kusy oblečení a vlhké spacáky uschnou.

Na programu dne byl útěk z náhorní planiny. Nejdříve bylo ale potřeba zjistit, kudy vede správná cesta dolů, a hlavně nashromáždit důkazy o existenci pravěkého světa: získat a v pořádku dopravit domů vejce

Kudy vede cesta z planiny? Tangramová šifra

Závěrečňák - mírný zmatek ráno po deštivé noci

různých dinosaurů. Družinky tedy obcházely stanoviště - na každém splnily nějaký úkol. Za odměnu se pak dozvěděly, kam mají jít dál, a také dostaly vejce a kousek březové kůry se šifrou.

Tématem prvního stanoviště měl být Challengerův pokus o vytvoření balonu. Nakonec se to nějak změnilo na stavbu akvaduktu, ale to nevadilo - rochnění v potoce si myslím všichni užili. U Pupíka a Kšandy se sundávala šifra ze stromu, u Věšáka bylo za úkol ulovit co nejvíc plesiosaurů (drůbek v rybníce) a u Klaxona získat sádrový odlitek. U Vinyla se poznávalo koření podle vůně a u mě se hrál šestý smysl.

Pak týmy dostaly poslední část březové šifry a měly si přecíst, kde je jeskyně vedoucí z náhorní planiny. Složit tangram se některým podařilo poměrně rychle, jiným to trvalo skoro dvacet minut, nakonec ale všichni správně vyrazili ke křížku, odkud vedla jeskynní chodba (nutno absolvovat

se zavázanýma očima) do tábora. Tam čekal poslední úkol - slánění z náhorní planiny (lanové překážky).

Všichni nakonec slavili úspěch, právě včas - byl totiž zrovna čas večere. V táboře přibýlo několik nových lidí, jako Čočka a Franta (a pes Čuník), Hyp a Terka (ti tam byli už od pátku)... a možná ještě někdo.

Po večeri se počítalo, kolik dinosaurů vajec se týmům podařilo v pořádku dostat z planiny - i přes to, že některá skončila rozmačkaná v kapsách, jich nebylo málo. Aspoň bylo z čeho dělat těsto na bramboráky.

22. den

Na programu dne bylo zahájení úklidu tábora. Odvezení věcí si letos vzal na starost pan Bohoušek a dokonce nám přijel (i s Bohouškem) pomoci s bouráním. Stejně jako Vanda měli na nohách boty, co vy-

padají jako ponožky. Zbourali jsme většinu týpek a odнесли většinu věcí nahoru.

Večer pak byl slavnostníák - na místě sněmáku, ale bez sněmáku.

23. den

Od rána jsme uklízeli a podařilo se nám vše stihnout jakž takž včas i s nějakými pauzami na jídlo a zahálku (kratšími či delšími, dle povahy). Nebyla jsem u toho, ale tuším, že u kamenných věží proběhla nějaká ilegální šišková bitva mezi tropiky, která skončila snahou hodit Brouka do přehrádky. Pak jsme doklidili poslední věci a pokáceli stožár.

Když přišel čas opustit tábořiště, doklidili jsme pár ještě poslednějších věcí a vyrazili na vlak do Kaplice. Už ani nevím, jestli se někdo šel cestou koupat. S Maďalem a pár Tygřaty jsme se rozhodli nejít po silnici, ale po značce, takže jsme si užili trochu vysoké trávy, bažiny a vos, aby se nám po té náhorní planině tak nestýskalo.

Ve vlaku Skokani pořád nějak vymýšleli, že nechtějí zůstat na místech, která máme určená místenkami, nakonec se je ale podařilo usadit a zbytek cesty proběhl

Hurá, budou dinosauří bramboráky!

v klidu. Na Hlaváku jsme udělali kolečko a rozešli se domů.

Na závěr tady měly být publikovány básničky, písničky a komiksy, které se podařilo vytvořit v průběhu závěrečňáku. Avšak kvůli nevysvětlitelné nehodě (Stonožka je tak pečlivě naskenovala, pojmenovala a uložila do počítače, že je teď nemůže najít) je nutné jejich otištění odložit na příště. Můžete se na ně těšit příští rok, až se podaří opět vybalit a zapojit počítač, na kterém před naším odjezdem na sever „určitě nic důležitého nebylo“.

100nožka

Pozdravy z Kanady

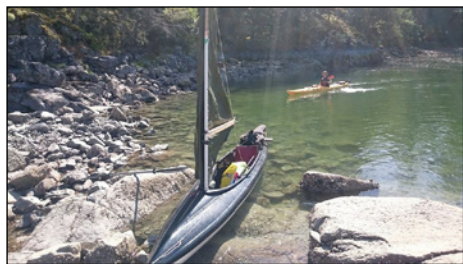
Já jsem touhle dobou pořád v Kanadě, konkrétně na jejím západním pobřeží ve Vancouveru. Abyste věděli, co tady dělám a jak to tady zhruba vypadá, tady je takový drobný výcuc.

Už se těším na příští tábor a ahoj na jaře!

Petra

Plachticí kajak

Vancouver je obklopen z jedné strany horami a z druhé mořem, což je úžasná příležitost vyzkoušet si všechny možné sporty a podnikat různé dobrodružné výpravy. My jsme si třeba koupili mořský kajak. Vypadá vlastně téměř stejně jako naše oddílové kanoe - je laminátový a dvoulístný, ale má od výroby jednu věc navíc - díru na stěžeň. Když už ji měl, rozhodli jsme se to využít. Tak jsme vyrobili stěžeň, plachtu, kosatku a kormidlo, a v létě jsme podnikali výzkumné výpravy kolem místních ostrůvků. Objevíli a obsadili jsme jeden tajuplný ostrov plný kamení a křoví, viděli jsme nespočet tuleňů, dva velké mořské orly a ochutnali nějaké mořské řasy, co plavaly okolo.

Plachticí kajak

Bachelor Cabin v Tetrahedron Parku

Tak si říkám, jestli by se zase nedala udělat nějaká plachticí výprava s katarámem na Lipně. Sice to bude bez tuleňů a orlů, ale nějaké řasy třeba kolem poplavou...

Horské chatičky

(Abyste měli představu, kolik je tady v zimě sněhu.) Na horách kolem Vancouveru jsou rozestety horské chatky, takové útulny. Jsou to buď krásné a velké sruby nebo plechové krabíčky - záleží, zda jsou někde na vrcholcích hor nebo trochu níže v lese. I když patří většinou nějakému horskému klubu, přístup do nich má i prostá veřejnost. Tedy ta část prosté veřejnosti, která má džíp, případně helikoptéru.

Dost chatek má zhruba následující popis:

Letní přístup: 15 km vzdálenost, 1200 m převýšení

Zimní přístup: helikoptérou

Dostávat se někam vrtulníkem je tady docela běžná praxe. Někam to prostě jinak nejde.

Některé chaty jsou taky třeba jen na letní použití. Našli jsme například krásnou, velkou a poměrně luxusní (rozuměj: má kamna) Tantalus Hut. Není úplně daleko a první překážku - nutnost překonat Squamish River - bychom s pomocí našeho kajaku zvládli. Proč je ale chata jen pro letní použití? Správce mi vysvětlil, že kvůli bohaté sněhové nadílce v té oblasti bohužel

sníh často sahá nad střechu chaty, a nevyplatí se ji kvůli pár lidem vyhrabávat. Jen pro lepší představu, chata je dvoupatrová.

Divoká Coquitlam River

Dneska je neděle. Je konec listopadu. Prší (žádná novinka). Dneska jsem byla na vodě. Většinou teda spíš ve vodě. Celou dobu mi bylo krásně teplo.

Jestli vám něco nesedí, tak vám chybí informace, že jsem na sobě měla tři neopreny, neoprenové ponožky, neoprenové boty a neoprenové rukavice.

To začalo tak. Náš kanadský kamarád Scott nemá auto. Když nemáte auto a stejně chcete dělat akční věci, musíte mít hodně lehké vybavení. A Scott má skvělý nafukovací člun - packraft neboli kapesní člun, který váží pouhé asi dvě kila. Vlastně má dva - nedávno vyrobil další, ještě lehčí.

Scott je dost dobrodružná povaha a tak většinu svých víkendů (pokud zrovna nejede někam s námi), tráví sjížděním místních řek - tedy těch, ke kterým se dá dostat hromadnou dopravou.

Minule se přidal i Johnny, byli na Capilano River. Já jsem je tehdy pozorovala ze břehu. Johnny měl na nohou boty vyrobené z bublinkové folie a etiket Organic Salsa - Hot (prý mu bylo teplo). Cvakl se.

Já jsem dneska byla dost ráda, že jsem bublinkové boty mít nemusela - díky kamarádce, která mi půjčila veškeré vybavení - ale cvakla jsem se taky. Ale popořádě.

Scott nás vždycky láká, ať někdo jedeme s ním, že je to teď super, jak pořád prší a je hodně vody. Johnny se na to úplně necítil, ale já jsem se rozhodla to tentokrát zkusit.

Scott zvolil Coquitlam River. Sedíme ve skytrainu (nadzemní dráha, takové metro, které mimochodem nemá řidiče a řídí se samo) a Scott líčí, jak to bylo včera parádní (už to jel v sobotu). Sice se cvaknul a měl co dělat, aby chytil loď a pak dohonil pádlo, ale to že je to správné dobrodružství. Neváhám a objednávám si denní pojištění pro rizikové sporty.

A jsme u řeky. Z mrholení se stává docela výživný déšť, ale ve třech vrstvách neoprenu je mi teplo. Nafukujeme čluny a přivazu-

jeme k nim loďáky. Jediná nepřivázaná věc je nafukovací sedátko mého člunu (chyba).

Trénujeme na klidném úseku a kolem nás hučí voda rychlostí 80 kubíků za sekundu. Za chvíli tam taky zahučíme. Včera to bylo jen 60, jak se dozvídáme večer, a běžný stav je tak 18.

Ovládat lehoučké bachratý člun typu kajak není pro člověka, zvyklého na kanoi, úplně jednoduché. Ale už jsem v tom seděla dřív, takže po chvilce nácviku jsme mohli vyrazit.

Scott zapíná svůj gopro kameru a noříme se do peřejí. Víme, že první místo k zastavení bude až pod mostem. Voda teče tak rychle a u břehů stojí v proudu tolik křoví a stromů, že dřív zastavit prostě nepůjde. Navíc člun je z poměrně tenkého materiálu a dá se dost lehce o větve propíchnout.

Peřeje jsou ohromné a je to neskutečný pocit - člověk zahučí do díry a vzápětí ho to vyhodí na vrchol, jak je člun lehký - a znovu a znovu. Hodně adrenalinu!

Stalo se ale to, co jsme předpokládali - čluny se začaly velmi rychle plnit vodou z projetých peřejí. To je normální, vždycy se holt musí zastavit a voda vylít. Problém byl v tom, že já jsem ve člunu měla tolik vody, že jsem prostě nestihla dopádlavat na klidné místo pod most, kde se dalo zastavit. Místo toho jsem to poslala do křoví těsně vedle, větvičky nevětvíčky. Tady už byl ale tak silný proud, že mi nakonec nezbylo než vystoupit a snažit se, v jedné ruce loď, v druhé pádlo, zbrzdit svoji plavbu o větve. Chvíli jsem na nich visela, než se mi podařilo se nějak dosoukat mezi stromky na břeh. Všechno se to událo tak rychle, že Scott jenom stihl zastavit pod mostem a vyskočit ze člunu. Společnými silami jsme pak můj člun otočili, vylili vodu... a mohlo se jet dál. No co vám budu povídat, o pár set metrů dál se to opakovalo - asi prostě nemám to nouzové přistání dostatečně nacvičené. Tentokrát mi taky nezbylo než vystoupit ze člunu, ovšem s tím rozdílem, že jsem se při pokusu o decentní vystoupení rovnou otočila. Měla jsem co dělat, abych chytila loď i pádlo a nasměrovala

se nohama proti kamenům, kterých nebylo málo. Červené nafukovací sedátko mého člunu nám bohužel zamávalo a vydalo se někam směr Fraser River. Já jsem mezitím opakovala kratochvíli „stromová brzda“. Nakonec jsem se zase nějak doplácala na břeh a tentokrát jsem se ráději rozhodla zbytek dobrodružství absolvovat pěšky podél řeky. Scott sice tvrdil, že tenhle poslední kilometr už je to opravdu pohoda, ale při pohledu na divoké peřeje, kolem kterých jsem pak šla, jsem vůbec nelitovala, že jsem mu nevěřila. Pak stejně přiznal, že si to blbě pamatoval. Ale jinak to byl super zážitek

Vylévání vody z člunu

a správné kanadské dobrodružství. Jen příště jedu na Barace (dvoumístná nafukovací loď typu Pálava) a za trochu nižšího stavu vody.

Petra

Támhle kousek bydlíme

Ilustrační foto (není moje) - Vancouver a hory za ním

Stromek proběhl tradičně na netradičním místě. Předcházela mu vánoční kec, na kterém jsme zvolili Přemysla Věšákem. • • • Zimnímu táboru předcházela složitá vyjednávání, takže do poslední chvíle nebylo jasné, kam a kdy se pojedí. Nakonec se jelo na Štěpána na obvyklé místo v Rychlebkách - nemohli jsme přece zklamat místní obyvatele, kteří nás už začali považovat za atrakci patřící k lesnímu baru. Během pobytu se někteří vzmohli na lyžařskou výpravu na Králícký Sněžník, jiní zase na pěší výlet s namočením bot, což bylo jistě také krásné. • • • Zima byla i v Praze a okolí, čehož jsme využili k několika jednodenním lyžařským výpravám. Dokonce mrzlo tolik, že se mohlo uskutečnit několik hokejových zápasů na rybníce. Zápas mezi SK Hrbolatý Led + Neobratné Nohy a HC Nadšení Začínajících Hokejistů byly většinou poměrně vyrovnané a v každém případě velmi napínavé. • • • Sněhu využila třetí lednový víkend i Tygřata. Na dvoudenní bobovací akci na jihu Prahy přespala u Brouka a naučila se péct housky. • • • Pololetky jsme jako obvykle strávili na Novině. Kluci postavili pod chalupou bobovou dráhu s extra zapeklitou klopenou zatáčkou, kterou uměli projet bez vyklopení jen ti nejzkušenější borci. Na start se během největší špičky čekaly fronty, nicméně kdo cestou pro vodu nedával dostatečný pozor, mohl se projet mimo pořadí. • • • 14. února si vzal Magyal Stonožku za ženu na zámku ve Vrchlabí.

Na obřad dojeli z Petrášky na lyžích a v dobovém oblečení. V chalupě se pak celý týden střídali gratulanti, jejichž nemalý podíl tvořili členové nebo odchovanci oddílu. • • • Únorový kec jsme věnovali oddílové historii, zatímco ten březnový vodácko-turistickým znalostem a dovednostem.

• • • K otevření jsme si letos vybrali studánku pod vrchem Děd u Berouna. Pak jsme šli Alfonsovi zkontrolovat kozy a ovce. • • • Na začátku dubna jsme si v klubovně povídali s paní Lieblovou o jejich zkušenostech z války a koncentračních táborů. • • • Velikonoce jsme strávili opět na Petrásce v Krkonoších. Téměř kompletní absence sněhu nás snad přesvědčila o tom, že polo-

vina dubna není zrovna pravý termín na běžkařskou výpravu • • • Dubnový kec byl kytičkový - pokud jste tam nebyli a máte dost odvahy si vyzkoušet úvodní křížovku, najdete ji na str. 14. • • • Po kecu měla proběhnout návštěva bunkru Folimanka, ale nikdo (ani účastníci) neví, zda skutečně proběhla. • • • Několik našich členů se pokusilo ztratit ve Čtyřlístku na šifrovací hře Matrix. • • • Na první květnový víkend jsme již tradičně naplánovali vodu. Počasí však bylo „proměnlivé“, takže těsně před akcí postihla Lužnici povodeň. Tygřata se tedy místo řeky cákala v příbramském aquaparku při výpravě do Jelenců, zatímco zarytí vodáci si po opadnutí vody sjeli Berounku. • • • Během druhé vody jsme sjeli Otavu z Radešova do Strakonice. • • • Hned další sobotu nás Věšák, Brouk a další Bednáři potrápili na své šifrovačce robůtkem jezdícím po papíře. • • • 93. orienták Škadoku proběhl na Zmrzlé Bábě nedaleko Malých Přílepu u Berouna. Nováček Brouk svým třetím místem dokázal, že má dlouhé vedení. • • • Neděli po orientáku jsme strávili grilovačkou s rodiči v lanovém centru u Brouka. • • • Kule zakoupil „nemovitost v Hýskově“, která od té doby zaměstnává nejen jeho. • • • Na jarním srazu jsme byli s Gingkem u Ploučnice. Hru inspirovanou známým zvěrokruhu vyhráli Skokani i přes fakt, že Vabuk zamknul Pedra ke stromu a zapomněl kód. Zámek tam na stromě visí nejspíš dodnes... • • • Po dlouhém plánování neproběhly družinovky, ale Brouk aspoň dokončil školu. • • • Na přípravě tábora nás polekaly vosy, které se usídlily ve dřevníku.

Naštěstí se pak ukázalo, že to vosy nebyly. I tak jim ale Magyalova plachta asi docela chutnala. • • • Seno nám v předtáborovém týdnu střídavě hlídala Čočka, Pat a Mat • • • Letní tábor jsme strávili v Amazonii na malčické stolové hoře. Několik Tygřát tam s námi dinosaury odvážně lovilo již od začátku... • • • Petra stále loví medvědy v Kanadě. Stonožka s Maďalem se pro změnu vydali za soby do Norska. Jejich zážitky si můžete přečíst na vancouverpetra.webnode.cz a norge.boha.cz.

Řešení přesmyček a rébusů - řeky: 1) Nežárka,

2) Labe, 3) Svratka, 4) Malše, 5) Blanice, 6) Otava

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: přístře v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!

